סיפורי בדים

מתוך א. לאנג "ספר בצבע זית"

1907

יום אחד הלך בדרך בוניין (מלווה בריבית בהודו) במצב רוח רע. הוא היה חמדן גדול והיום לא הצליח לעשות שום עסקה, לא הרוויח כסף כלשהו. פתאום הוא ראה שלפניו הולך איכר שאותו הכיר מקודם. "אולי אוכל להוציא קצת כסף מהאיש הפשוט הזה" חשב הבוניין . הוא החיש את צעדיו, השיג את האיכר ובירך אותו לשלום.
"ראיתי שאתה הולך באותו הכוון כמוני" אמר "נלך ביחד ונשוחח. כך הדרך תתקצר לנו."
"ברצון רב" ענה האיכר בחיוך "אבל על מה נדבר. אתה, איש עירוני, אינך מתעניין בבקר וביבולים."
"אני מציע" ענה הבוניין "נספר זה לזה סיפורי כזבים. מי מאתנו שיגיד כי דבר ששומע לא יתכן, ישלם לשני מאה רופיות."
האיכר הסכים לכך והציע לבוניין להתחיל, כי הוא בוודאי חכם מהאיכר הפשוט. ובראשו החליט האיכר, שיהיה סיפורו של בוניין משונה כמה שלא יהיה, הוא יסכים אתו.
ואז הבוניין התחיל:
"פעם פגשתי סוחר עם שיירת גמלים עמוסים בסחורה..."
"יתכן מאוד" מלמל האיכר.

"היו שם מאה ואחד גמלים, קשורים זה לזה בחבלים אף לזנב, והשיירה נמשכה כמעט קילומטר אחד."

"ומה קרה?" שאל האיכר.

"פתאום נץ התנפל על הגמל הקדמי ותפס אותו והרים באוויר, ואחריו משך את כל מאה הגמלים הקשורים לראשון."

"מפליא כוחו של נץ!" אמר האיכר

"מאה ואחד גמלים באוויר! ומה הוא עשה אתם?"

"אתה מפקפק?" שאל הבוניין.

"לא, לא. רק מעניין לדעת" אמר האיכר.

"ובכן" המשיך הבוניין "קרה שבממלכה השכנה ישבה בגינה נסיכה, ומשרתת סרקה את שערותיה כך, שהנסיכה

הרימה את עיניה לשמיים. בדיוק אז הנץ השודד עבר מעליהן והגמל שהוא החזיק השתחרר מהטפרים. כל מאה ואחד הגמלים נפלו למטה, וניכנסו ישר לתוך עינה השמאלית של הנסיכה!"
"בחורה מסכנה!" אמר האיכר "זה מאוד לא נעים כשדבר מה נופל לך לתוך העין"
"הנסיכה צעקה" המשיך הבוניין "שמשהו נפל לעינה, והמשרתת לקחה ממחטה, בפינה של הממחטה הוציאה מהעין גמל אחד, ושמה אותו לכיס שלה."
הבוניין הסתבך בסיפור שלו ולא ידע בדיוק איך להמשיך.
"והגמל ניכנס לכיס ולא התנגד?" שאל האיכר.
"כן, ומשך אחריו לכיס המשרתת את כל יתר מאה הגמלים."
הבוניין נאנח כאילו לא יכול כבר לנשום יותר ושאל:
"מה אתה אומר לזה?"
"ידעתי שלנסיכים ונסיכות כיסים גדולים, ובדרך כלל מלאים בזהב. מעניין שגם למשרתיהם כיסים גדולים כאלה, אבל כן, בהחלט יתכן הדבר" אמר האיכר.
הבוניין לא ידע כבר להגיד דבר ורק אמר:
"טוב, נשמע את הסיפור שלך. בוודאי יהיה מעניין מאוד."
"כן, כך גם אני חושב" אמר האיכר והתחיל:

"אבא שלי היה אמיד מאוד. היו לו חמש פרות, שלושה זוגות שוורים, וגם עזים וצאן. אבל הגאווה שלו הייתה הסוסה שאותה הוא אהב מאוד. הייתה זו סוסה נפלאה, יפה ומהירה ממש."
"כן, כן!" אמר הבוניין בחוסר סבלנות "תמשך."
"אני ממשיך, אך תזרז אותי" אמר האיכר "יום אחד אבא רכב על הסוסה הזו לבקר בעיר אצל אבא שלך, וכשחזר התברר לו כי תחת האוכף נכנס דבר מה שפצע את גב הסוסה. הפצע היה בערך כמו כף היד שלך."
"ומה קרה?" המשיך להתעצבן הבוניין .
"זה קרה ביוני" סיפר האיכר "ואתה יודע שביוני נושפים חמסינים ולפעמים קמה סופת חול מעורבת בגשם. ולסוסה המסכנה נכנס אבק לתוך הפצע, ועם האבק כנראה גם כמה גרעיני חיטה. האבק והחום והרטיבות גרמו לגרעיני החיטה האלה לנבוט ולגדול!"
"כן, חיטה נובטת בחום כשהיא לחה" אמר הבוניין .
"כן, ובסוף הקיץ גב הסוסה היה כבר מכוסה בחיטה כמו שדה של שלוש מאות דונם. היינו צריכים להשכיר עשרים פועלים כדי להתגבר על היבול הזה."
"כן, לקציר ודיש צריך להשכיר פועלים נוספים" הסכים הבוניין .
"והורדנו שמונה טון גרעיני חיטה מגבה של הסוסה!" המשיך האיכר.

"יבול טוב" אמר הבוניין .
"ואז בא לאבא שלי אבא שלך. איש מסכן היה, בקושי יכול היה לעמוד על רגליו..."
הבוניין רצה להפסיק אותו אבל התאפק והאיכר המשיך:
"והוא קד קידה עמוקה לפני אבא שלי..."
הבוניין התאפק עדיין, אבל בקושי..
"ואמר 'כבר שבועיים המשפחה שלי לא אכלה דבר. הוא ידידי העשיר, עשה טובה ותן לי מאה קילוגרם חיטה ואני אשלם לך פעם עבורם."
"אבל בוודאי, ידידי" אמר אבא שלי "קח כמה שאתה צריך ותשלם מתי שרק תוכל."

"ומה?" שאל הבוניין עם רוגז גדול בעיניו.
"ובכן, הוא לקח את החיטה" אמר האיכר "אבל לא שילם עד היום. והוא חייב לי את התמורה. אני שוקל האם לא לטבוע אתכם למשפט."
הבוניין התחיל לספור משהו על אצבעות ידו הימנית, ושפתיו נעו כאילו בחישוב כלשהו.
"מה תאמר עכשיו?" שאל האיכר.
"אשלם לך עבור החיטה. זה יצא לי זול יותר" ענה הבוניין כשהוא נזכר שאם יכחיש את הסיפור יצטרך לשלם מאה רופיות.